

Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..?

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolien bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

"Iedereen schrok zich dood, dachten zeker aan een terroristische aanslag"

Tony,
 Hier ben ik dan, terug in Holland en er is niets veranderd. Raar hè? Ik dacht als ik na een jaar terugkom is alles en iedereen anders. Maar nee, Kwispel doet nog steeds hetzelfde handjevoeren en Marjolien en ik maken ruzie om wie hem uit moet laten (omdat ik terug ben lo-verend). Ik denk dat ik de enige ben die veranderd is. Toen ik weet niet meer wat ik moet doen. I miss you! En als ik in Amerika ben mis ik Mar, m'n vader en moeder, opa, m'n vrienden, de dropjes. Ik was zo blij dat ik m'n ouders weer zag op Schiphol. Marjolien stond ineens achter me. Toen moesten we heel hard gillen van schrik en blijdschap. Iedereen schrok zich dood, dachten zeker aan een terroristische aanslag. In de auto vroeg ik aan Marjolien: Denk je dat het erg is als ik over een maand weer terug naar Amerika? Ze keek heel raar want ze dacht dat ik voorgoed wederom naar Holland was gekomen. Maar toen ik haar over jou en Amerika vertelde kon ze het wel begrijpen. Vooral toen ik haar vertelde dat we samen wandelden met konijn FB (Furry Bunny) aan een riempje. Waarom kom je niet hierheen anders? Als ik eraan denk dat het maanden, jaren duurt voordat ik je weer zie. Zullen we hier een kaars boerderij beginnen? Of schapen gaan fokken in Australië? Ik ben zo onrustig!

"Tony is van liefdesverdriet-zenuwen door een glazen deur gelopen!"

Geacht meekleu-deste zussen / us,
 Mag ik even tegen jullie aanpraten. Karin heeft het nu zo druk met haar correspondentie met Tony, dus schrijf ik maar naar jullie. Ik begrijp niet dat ze hem nog iets te vertellen heeft, want hij belt zeker om de twee dagen. (Hij is van liefdesverdriet-zenuwen door een glazen deur gelopen, dat kwam door de tranen in z'n ogen, ooit waar.) Ook, wat ben ik blij dat ze er weer is. Kunnen we samen weer eens kletsen en ruziën. M'n moeder wordt weer gek van ons, 't is weer precies hetzelfde, gilt ze dan. Maar dat vind ik niet. Ik heb het gevoel dat er iets veranderd is aan Karin. Ze heeft haar hoofd bij Amerika en Tony. Al en toe doemt ze helemaal weg. En ik kan me dat best voorstellen. Als je verhalen hoort en foto's ziet! Als m'n ouders beginnen over wat nu te doen wat betreft een baan en toekomstplannen... dan is ze heel vaag en on-wijkend. Ik denk (ze heeft haar koffers nog niet eens uit-gepakkt!) dat ze binnenkort weer richting Amerika gaat. Wéétéé... en we zouden onze kinderen nog wel op de beste kleuterschool doen... hoe moet dat nu? Maar ik mag niet egoïstisch zijn. Ik denk ook wel 'as: er is zoveel te zien, o' wulvende palmen en witte stranden. Waarom vastklampen aan die ene baan, aan je kleine ver-troouwde wereldje? Hoe het ook moege lopen. Of Karin nu hier gaat werken bij de bieb of dat ze te-ruggaat, of ik hier bij de bank blijf of op de rijstvel-den van Indonesië ga ploeg-en, wij houden jullie op de hoogte!

PAIR ZUS in Amerika..?

Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolien bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

"Ondersteboven lagen we in de smerige modder en waterplanten"

Zo zit je in Holland, zo zit je weer in Amerika. Als een verliefde sprinkhaan spring ik heen en weer. Ik kijk wel gek, hè Mar? Maar het is het allemaal wel waard. Als je het gezicht van Tony had gezien toen ik weer voor z'n neus stond! "Wah, wah, Pola," zei hij. "Ik kan het niet geloven!" Surprise, riep ik en dat was het zeker. Wat was je bij! Om ons weerzien te vieren zijn we gaan kanoën op de Peconic River. Dat ging me toch hard! Kijk ik heel trots om naar Tony, zo van, wat gaat je goed hè, slaat de boot om! Onderste boven lagen we in de smerige modder en waterplanten. Ik had een keer in "Het kleine huis op de prairie", weet je wel, die t.v. serie, gezien dat Laura ook in de modder zat en werd aangevallen door bloedzuigers. Ik was helemaal door het dollé heen. Maar Tony heeft me toen naar de kant geleurd en zei dat ik niet zo gek moest doen. Mijn held. Op de terugweg heeft ie een eekhoorn doodgedreken. Ik moest vreselijk hard lullen. Zo ziezig, die beesten zijn zo lief en tam. Ze zijn nergens bang voor. Toen hebben we een zak pinda's uitgestrooid voor de nabestaanden. Ja, je maakt hier wat mee. Wat Valerie en Skip betreft en vooral Lindsay, ben ik hier weer van hartje welkom! Ik weet niet of ik weer een jaar in de huishoeding wil. Maar ik zal wel moeten.

"Zou jij het erg vinden als iemand op jouw verjaardag onder je salontafel zou gaan liggen?"

Tuurlijk was het even slikken toen je weer door de douane ging. Ik vind je echt hartstikke moedig en ik ben trots op je, jawel! Daar ging ze, familie en vaderland verlatend met maar één doel voor ogen: haar geliefde. Gelukkig is dit maar een grapje, maar romantisch is het wel. En dat allemaal in de twintigste eeuw!

Wat ga je daar nu doen? Weer achter Lindsay aanbellen? Val en Skip zijn zeker blij dat je er weer bent. Ik vond het zo grappig dat Tony niet wist dat je terugkwam! Het leven kabbelt hier rustig voort... Gisteravond ben ik met Anne-Marie naar Jans verjaardag geweest. Ik had met Anne gewed of ik onder de salontafel zou passen. Ik dacht van wel en Anne dacht van niet. Ik paste er wel onder, zij het met moeite en ontluide kuitjes. Mijn rok schoof naar boven en ik kreeg hem niet naar beneden omdat ik kleem zat. Ik geloof niet dat Jan het echt leuk vond, er waren nogal wat mensen van zijn werk... Ze lachten wat minzaam. Saa! hè? Zou jij het erg vinden als iemand op jouw verjaardag onder de salontafel zou gaan liggen? In Florida zitten ze zeker niet om de salontafel. Daar vierten ze een verjaardag buiten bij de barbecue ofzo. Geniet maar lekker.

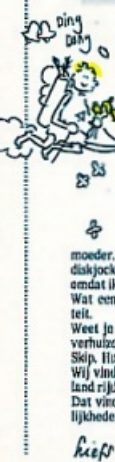
Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..?

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolien bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

"Tony zegt dat we wel samen kunnen gaan discjockeyen"

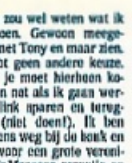

Donkere wolven pakken zich samen boven ons prijl geluk (meer een zin voor jou, Mar?). Want wat is nu het geval? Tony wil zijn studie afronden dan de Universiteit van Zuid-Florida, Tampa. Tampa! Ooit wel eens van gehoord? Ligt aan de Golf van Mexico. Hij wil dat ik met hem meega, maar hoe moet dat nou? We hebben geen cent. Tony zegt dat we samen kunnen gaan discjockeyen. Vorige week hebben we dat ook gedaan. Een verjaardag, een over the hill party, zo noemen ze hier een verjaardagsfeest van iemand die dertig wordt. Als kado kreeg hij een "over the hill kit", een pakket met allemaal valse gemeenschappen zoals een kam waarvan de tanden afgebroken waren voor zijn al wat kalende hoofd. Hij kreeg ook een onderzetleer met afstandsbediening voor in z'n zwembad. We hadden alles aan het swingen, zelfs de oude moeder. Maar ja, Mar, ik kan toch niet m'n hele leven hier discjockeyen? Ik mag hier eigenlijk helemaal niet werken omdat ik geen "green card" heb, een werkvergunning. Wat een probleem. Tony wil dolgraag naar de Universiteit. Weet je wat me opvalt? Dat mensen hier zo gemakkelijk verhuizen. Van d'one staat naar d'andere. Net als Val en Skip. Hij, zomers New York, hup 's winters Palm Beach. Wij vinden het al ver als we één keer per jaar naar Friesland rijden. Dat vind ik het leuk van Amerika, de vrijheid, de mogelijkheden; maar dit alles alleen... als je geld hebt!

"Het is zo stijf en formeel; ik sla de ene blunder na de andere"

Nu, ik zou wel weten wat ik zou doen. Gewoon meegaan met Tony en maar zien. Je hebt geen andere keuze. Ja, of je moet hierheen komen en net als ik gaan werken, flink sparen en teruggaan (niet doen!). Ik ben trouwens weg bij de bank en werk voor een grote vereniging, 's Morgens receptie en 's middags secretariaat. De tijd heeft daar stilgestaan, zo stijf en formeel, ik sla d'ene blunder na de andere. De directeur was allang aan mij voorgesteld, dus ik zou hem moeten herkennen. Dus niet. Komt je vanmorgen binnen, loopt de trap op en ik, die mijn bril weer eens vergeeten was, gil hem achterna: "Hallooo meneer, waar gaat u heen?" Hij draait zich om en zegt: "Naar mijn kamer als u het niet erg vindt." "Ohai, bent u het," zei ik, "ik heb mijn bril niet op." Maar hij vond het niet leuk.

Er was ook een bloemstuk bezorgd dat ik er wat vreemd uit vond zien. Ik wilde het wat herschikken en toen brak de grootste gerbera af. Toen leek het helemaal nergens meer op. De secretaresse kwam het halen en zei: "Nu, met die bloemist doen we ook geen zaken meer." Toen heb ik maar gezegd dat ik het had laten vallen. Ik denk niet dat ik daar lang blijf werken, maar voorlopig moet ik wel. Anders kan ik de huur niet meer betalen, geen kleren meer kopen, moet ik dopervoten uit blik eten, kortom Knaas, 't is hier net als in Amerika, hoor, money makes the world go round!

AU PAIR ZUS in Amerika..?

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolien bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

"Tony zegt dat we wel samen kunnen gaan discjockeyen"

Donkere wolven pakken zich samen boven ons prijl geluk (meer een zin voor jou, Mar?). Want wat is nu het geval? Tony wil zijn studie afronden dan de Universiteit van Zuid-Florida, Tampa. Tampa! Ooit wel eens van gehoord? Ligt aan de Golf van Mexico. Hij wil dat ik met hem meega, maar hoe moet dat nou? We hebben geen cent. Tony zegt dat we samen kunnen gaan discjockeyen. Vorige week hebben we dat ook gedaan. Een verjaardag, een over the hill party, zo noemen ze hier een verjaardagsfeest van iemand die dertig wordt. Als kado kreeg hij een "over the hill kit", een pakket met allemaal valse gemeenschappen zoals een kam waarvan de tanden afgebroken waren voor zijn al wat kalende hoofd. Hij kreeg ook een onderzetleer met afstandsbediening voor in z'n zwembad. We hadden alles aan het swingen, zelfs de oude moeder. Maar ja, Mar, ik kan toch niet m'n hele leven hier discjockeyen? Ik mag hier eigenlijk helemaal niet werken omdat ik geen "green card" heb, een werkvergunning. Wat een probleem. Tony wil dolgraag naar de Universiteit. Weet je wat me opvalt? Dat mensen hier zo gemakkelijk verhuizen. Van d'one staat naar d'andere. Net als Val en Skip. Hij, zomers New York, hup 's winters Palm Beach. Wij vinden het al ver als we één keer per jaar naar Friesland rijden. Dat vind ik het leuk van Amerika, de vrijheid, de mogelijkheden; maar dit alles alleen... als je geld hebt!

"Het is zo stijf en formeel; ik sla de ene blunder na de andere"

Nu, ik zou wel weten wat ik zou doen. Gewoon meegaan met Tony en maar zien. Je hebt geen andere keuze. Ja, of je moet hierheen komen en net als ik gaan werken, flink sparen en teruggaan (niet doen!). Ik ben trouwens weg bij de bank en werk voor een grote vereniging, 's Morgens receptie en 's middags secretariaat. De tijd heeft daar stilgestaan, zo stijf en formeel, ik sla d'ene blunder na de andere. De directeur was allang aan mij voorgesteld, dus ik zou hem moeten herkennen. Dus niet. Komt je vanmorgen binnen, loopt de trap op en ik, die mijn bril weer eens vergeeten was, gil hem achterna: "Hallooo meneer, waar gaat u heen?" Hij draait zich om en zegt: "Naar mijn kamer als u het niet erg vindt." "Ohai, bent u het," zei ik, "ik heb mijn bril niet op." Maar hij vond het niet leuk.

Hallo, AU PAIR ZUS in Amerika..?

Twee jaar geleden vertrok Karin van der Sluis als au-pair naar Amerika. Haar zus (en vriendin) Marjolien bleef hier wonen en omdat ze elkaar vreselijk misten schreven ze elkaar alles wat ze anders zouden hebben gezegd. Het werden heerlijke brieven vol belevenissen daar en hier, die je elke week kunt volgen in Yes!

"My Dutch Polabear, ik kan niet zonder je, trouw met mij!"

Lieve allemaal!
 Wat zullen jullie geschrokken zijn van mijn telefoonje. Moesten jullie ook zo huilen? 't Was ook zo onverwacht. Tony en ik waren golfballen aan het slaan en toen zei hij ineens: My Dutch Polabear, ik kan niet zonder je, trouw met me! We hebben een trouwvergunning aangevraagd en we moeten nog een bloedtest laten doen. Dat moet hier. Dan kijken ze of onze bloedgroepen bij elkaar passen. Onromantisch hè? Stel dat het niet het geval is dan gaat je grote liefde mooi aan je neus voorbij! Ik weet wel dat ik in Tampa zo snel mogelijk aan het werk wil. Ik, ach, ik zie het wel... Maar, ik heb niet eens een trouwkaart! Jullie zijn toch niet heel erg verdrietig? Ik vind het zo vreemd dat jullie niet bij de trouwerij kunnen zijn. Als ik geld had kocht ik de hele Holland-Amerika Lijn op!

"Tony lijkt toch Charles Bronson"

Gehke Griet?
 Wat heb je ons aan 't sminken gemaakt! Mama stond gisteravond bij mij op de stoep. Groot nieuws, riep ze. Karin gaat TROUWEN! En toen hebben we op de trap zitten huilen van ontroering. Je hebt toch altijd van het trouwen van je enige zus. Mooi aangekleed zit ik in de tweede koets en op het stadhuis zet ik met gelimpende oogjes van emotie mijn handtekening in het getuigenboek. En 's avonds na het feest gooi ik rijst over jou heen en zeg dan: Bedankt voor de gezellige jeugd of zoets. Maar niets van dit alles. Jij hebt op en vertelt over een krakende lijn dat je welk gek gaat trouwen. Ik ben zo blij voor je! Zo jammer dat we er niet bij kunnen zijn. Maar we denken aan je! En we trekken 'n fles champagne open! Dan te bedenken dat je maar voor een jaar au-pair zou gaan. De mogelijkheid zat er natuurlijk in. Amerikanen zijn ook mannen van vééé en bloed, al zou je het soms niet zeggen als je die plastic types op tv ziet. Tony lijkt toch niet op Charles Bronson hè? Nou ja, hoe het ook zij... ik hoop dat je heel gelukkig wordt en no matter how far away you are, you'll always be my sister.

